

PENSEO

N-ro 389

mar. / 2024

Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski, 1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 35-a jaro <http://www.elperno.cn/penseo/penlisto.htm>

Maria Nazaré Laroça (Brazilo)

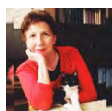
Ekflori

Mi serĉadas
senvortan poemon
por prikanti silente
la necesan doloregon.

Preĝo estus pli bona
por kunvivado amika,
kiam l'animo brilegas
en fonto de lum' kaj vivo.

Juiz de Fora, 30/01/2024.

Rita Mkrtĉjan (Armenio)

Animo kaj Muziko

Kiel vundita bird', Animo,
Ekflugi provis super ter'
Kaj pensis, - Kio egaliĝas?
Kun vi Muzik', la ĉarmo kaj mister'.

Animo vivis nevideble,
Sinceris nur kun frata kor',
Sopiris ĝi, triumfis iam,
Pro la forgeso kaj memor'.

Nur kun Muzik', ĝi amikiĝis,
Ekĝois ĉiam pri alven',
Feliĉe ŝvebis en ĉielo,
Liberigita de katen'.

Malĝoj' kaj larmoj malaperis,

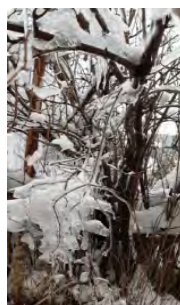
Kiel la lasta nokta stel',
Kiam Muzik' fenestron frapis,
Alvokis ien en fabel'.

O, kiel amis la Anim' Muzikon,
Kaj reviviĝas dank' al ĝi esper',
Rezistis, la Anim' reveni
En mondon, kie regis la sufer'.

Sonadis la Muzik', belec' revenis,
Por kiuj ne ekzistis lim',
Kaj kun Muzik' rondiris sinforĝese,
Ravita kaj fidela la Anim'.

***

Mi ĉiuvintre "mendas" la pentraĵon
Glacio, branĉ', frostitaj larmoj,
Kaj la beleco tiu nur portempa
Kiel kurteno diafana kaj malvarma.
Pentraĵ' degelos post monato,
Sen plend', kviete kaj senmove,
Se ni ĝisvivos la venontan vintron
Pentraĵon mendos mi denove.

Kion fari, belega glacio
nin devigas rakonti pri
vintro,
Novaj strofoj de la poezio
Kiel spiro frostita sur
vitro.

***

Pentristo Vintro nokte kolorigis
Per blanka farbo arbojn kaj la stratojn,
Kaj atenteme sekvis la flugadon
de etaj "muŝoj" tra fenestro nigra kato.
Haltejo laŭvica - Februaro,
Ĉu eblas per neĝer' leteron sendi?

Pri la espero, pri feliĉ' kaj bonaj tagoj,
Ne scias, sed ne ĉesos ni atendi...

Mikaelo Bronŝtejn (Rusio)

Ferio ĉe frititaj kaŝtanoj –
Ne gravas, ke frostetas la manoj,
Ne gravas, ke nebulo vualas
La Eifel-turon eĉ en proksim',
Ne gravas la neĝet' januara,
La vivo estas hela kaj klara,
Se la neĝeroj parizaj falas
Al la anim'.

Bonjour, Paris, bonjour !

En la impeta esto
min logis la fantom'
de la iama kun',
sed rajdis tagoj sur
kaleŝo de molesto
kaj en rutina frid'
degelis lanta spur'.

De l' firmament' nebula profundo.
Brilas larmet' pro senta inundo,
kaj fraŭlineto, kvazaŭ konata,
al mi ridetas ĉe preterir'.
Ravas min en la vertiĝo pensa
ĉiu vizaĝo – kvazaŭ parenca –
jen la feliĉ' de l' sorto donata
post la sopir'.

Bonjour, Paris, bonjour!

En la proksim' sincera
mi, eble, tedas vin
per mia sent' – lavang',
sed mi deziras nur,
ke dum la viv' surtera
per via taga bru'
plenplenu mia sang'.

En kafejet', ĉe l' varmo kamena
sidu mi post la ĝuo promena,

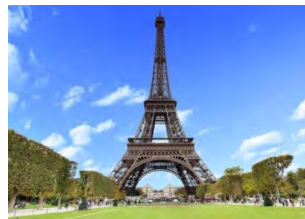
kaj per la lipoj, kvazaŭ kisante,
tuŝu la ĉarmon de l' ruĝa vin'.
Mi kun plezur' bageton gustumu,
ĉe l' vesperiĝ' la tagon resumu
kaj diru, ke l' fortune frivola
plu ŝatas min.

Bonjour, Paris, bonjour!

Fluegas tempo mia –
ne plensatigis min
l' admira rendevu' ...
Sed kun la varma spur'
festena kaj feria
en la feliĉa sin'
mi povas vivi plu.

***

La sankt-peterburgaj benjetoj
sendube ja estas benetoj
por gusto eĉ plej postulema
ĉe sido dum tag' senproblema
en la benjetej' grandbutika,
en rondo malvasta amika.
Sed poste minacas provoko –
daŭrigi la ĝuon kun vodko
kaj esti en gaja ebrio
sen pensi pri sekvoj de tio.

***

Mi metu merizeton rememoran
pri la somer' pasinta ne tre for en
la memorkarto de animo mia,
ĉar ĉi somero estis fantazia,
ĉar ja efektiviĝis ĉiuj planoj,
ĉar pli rapide frapis mia man' ol
en la somero morna antaŭjara
laŭ la fidela nigroblank' klavara.
En mia vica varma vivaŭtun' do
post lundo haste venas nova lundo,
kaj sunsubiro sunleviĝon spronas,

kaj tag' malbonas, aŭ kontraŭe – bonas,
se mi bonŝancas inter miaj zorgoj
ideon kapti, finrimotan morgaŭ,
kaj dolĉas tiam fluga viv' poeta
samkiel rememoro merizeta.

***

Mi konstatas kun angoro kaj ĉagreno,
ke ne ĉiuj anoj de la homa gento
havas tion, kion donas dia beno:
iom da mizerikordo kaj prudento.

Ĉar ja bone scias mi, kiu konstruas,
kiu malfekundan virgan teron kulturigas,
sed ja bone scias mi, kiu detruas,
kiu murdi nur instruas kaj intrigas.

Ĉar mi aŭdas kiel vee sonas kri' de
mortigataj homoj pacaj kaj senkulpaj,
sed la mondo nur ŝultrumas hipokrite...

***

Jen estas sankta urbo de Jesuo
en sankta lando, lando de Jesuo,
kaj en la urbo de la Dipatrino
por ĉiu gent' ĉeestas Dipatrino.

Sed savi homojn de raketa bruo
en propra land' ne hastas nun Jesuo,
kaj Dipatrino al infana kri' ne
reagas kun kompatato dipatrine.

Pereas centoj, ne, pereas miloj,
kaj elvivintoj preĝas en humil' al
la Forto ĉiopova kun espero,
ke fine havos pacon l' Sankta tero.

Sed vanas preĝoj, daŭras la detruo –
superas preĝojn la milita bruo,
demandu mi do nun kun koroskuo:
- Ĉu vi surdiĝis, dia fil', Jesuo?

Ángel Arquillos (Hispanio)

Pro tio mi kaŝ-ludas kaj gapas kun ĉagreno

Fluadas la sentoj
kvazaŭ enormaj riveroj
kovrante dezertojn.
Ekkrias la poeto
kaj la banalaj pensoj
vigligas la serenon
kaj renaskiĝas febro.
Denove la serpento
englutas en silento
malgrandan kampo-muson.
Mi ŝatas la serenon,
pro tio mi kaŝ-ludas
kaj gapas kun ĉagreno
tra la natur-fenestro.
Kriegas frenezuloj
tre laŭte
kaj bruoj de la strato
traboras la orelojn.

Wally du Temple (Kanado)

Ĉevalo, Nova Avataro Indiĝena

Prapatroj diras ke
Indiĝeno
antaŭ ĉevalo,
peze-ŝarĝita,
malrapida,
terligata-
sed kiam ĉevalo invitis homojn
rajdi sur dorso
tiam
liber-fluga, liber-briza, liber-ira kiel vento,
ĉevalo- flugtera kaj netera potenco
ĉevalo ebligis al sonĝmigrantaj ŝamanoj
flug-atingi potencojn
el kardinalaj direktoj
el oriento, spirit-aglo

el okcidento, spirit-urso
 el nordo, spirit-bubalo
 el sudo, spirit-muso
 ĉevalo kaj fajro
 egalaj malkovroj de triboj
 ĉevaloj sentas niajn animojn kaj estas lojalaj
 kunuloj
 ili instruas, ke saĝo venas de sentado kiel la
 aliulo sentas
 tiele trovi kompaton kaj enirejojn al potenco
 ĉevala scio ebligas ekvilibrantan potencon kaj
 perspektivon
 Ni lernu sekvi la ekzemplon de ĉevalo

Polinezia Sunsubiro

Mi,
 malfrue al ŝipdeko,
 por spekti spektanklan
 sunsubiron.
 Videblaj!
 bruligitaj
 dorsoj, sienaj,
 grasaj korpoj
 ŝmiritaj kontraŭ
 suno
 en la tiea nuno
 kiuj per fotiloj anticipas
 eventualajn mirindaĵojn
 bite kapitajn por reta elsendo.
 Kiel mola rubeno brilas
 kiam suno subeniras
 en lazuran maron
 malantaŭ Nuku Hiva
 En la Markizinsuloj
 De Franca Polinezio

Yi Qiao (ĉino en Germanio)

Rememoro ĉe l' plaĝo

Mi promenas ĉe fruĵara plaĝo
 kun apude milda briz' susura:
 flirte preter mia sobr-vizaĝo,

kiel flustro sorĉe am-murmura.

Tuj vekigās dolĉa rememoro
 pri pasinta jam junec' fiera:
 kiel vivdebuta hel-aŭroro,
 kun eterne vigla verv' prospera.

Nostalgie morna mi suspiras
 plene de elkora pez-lamento.
 Al splendo glora mi sopiras
 jam kun varmaj larmoj en silento.

Se nur en la koro estas amo,
 ardas ĉiam la juneca flamo.

La nova Edeno

Jen aŭroro frumatena
 kiel via bel' miena
 el memoro de juneco
 kun vigla deco.

Jen helbril' tagmeza
 kiel via kis' karesa
 el memoro de bel-amo
 kun arda flamo.

Jen lunlum' vespera
 kiel la brakum' tenera
 el memoro de pasio
 kun morna nostalgio.

Jen stelaro noktĉiela
 plen-de admonad' fidela
 el memoro de pasinta vivo
 kun vasta perspektivo.

Per firmkred' en Dio ĉiopova
 ni beniĝu en l' Edeno nova!

Wélington Rocha (Brazilo)

La birdo

Plaĉas al mi tiu birdo forte

Ĝia sono aŭguras bonsorte
Kia plezur'
Nun anstataŭ tristo , fakte ĝoj'
Iras kun mi laŭlonge de l' voj'
Dankas mi nur

Yohanes Manhitu (Indonezio)

Poezion oni devas verki

*"Poezio komenciĝas per revo
kaj finiĝas per liberigo."
(Mohammad-Ali Sepanlou)*

Poezion oni devas verki
kiam la koro estas pura
kaj la brusto estas varma.

Poezion oni devas legi,
neniam devas ĝin kaŝi.
Ĝi devas ĉiam vivi.

Poezio estas akvo disverŝanta
de la koro kaj de la animo
serĉanta vojon por eliri.

Poezio estas bona frukto
de la arbo plej fruktodona
surverŝata kun akvo benata.

Poezion oni devas tuj verki
por porti la veran lumon
kiam la mallumo alvenas.

Jadranka Miric (Serbio)

Februara mildas

Ĉambro plenas de sun' .
Sur muro ombro dancanta,
ekstere apenaŭ vento blovanta,
je blua ĉiel' videblas lun' .

Frosta branĉaro varmiĝas

de matena forta sun' .
Eĉ paseroj gaje ĉirpas
ĝuante en varmo ĝis apero de lun' .

Surtere verdiĝas galanto-foliar'
kun blanka kapo kliniĝas
al la ter' kie semojn birdar'
malsata urĝe serĉas.

Amonaskiĝo

Noktiĝas lunlume.
Tago plilongiĝis.
Pritempas sune.
Tero varmiĝis.

En tia tago
trafis ŝin amosago.
Ŝi kaj li promenas,
ĉe riverbordo venas.

Mano en mano,
plektiĝas fingroj ,
kvazaŭ ili estus en malsano,
ŝvitas manplato, tremas lipoj.

Okuloj serĉas ion surtere.
Ho, honte flustras li "Kara ci,
pardonu min, mi devas kisi vin."
"Ne, petu pardonon, nur kisu min."

Erika Godó (Hungario)

La printempo

Printempo estas mirinda sezono,
jen, kiam la naturo vekigiĝas el sia vintra
dormo.

La hela sunbrilo varmigas mian koron,
floroj malfermas siajn petalojn.
Sur la herbejoj blovas printempa venteto,
la memoro pri vintro ankaŭ forvelkas.

Verdaj folioj, florantaj bonodoraj floroj,
kantantaj birdoj salutas la bonan veteron.

Printempo finfine moviĝis en mia koro,
buntaj floroj floras en ĝi kiel magio.
Printempe ĉio en la naturo reviviĝas,
printempo jam estas la promeso de somero.

Jaro de la drako

Jaro de la drako, fajro kaj flamoj,
ĝi alportas bonkorecon kaj kuraĝon al niaj
koroj.
Estaĵo ŝvebanta en la nuboj altaj,
liaj flugiloj brulas per ardanta fajro en la
ĉielo.

La ruĝa drako flugas super la nuboj,
poste ĝi plonĝas en la profundo de la
oceano.
Giaj okuloj brilas kiel forta radio de ardanta
suno,
ĝia fuma spiro estas kiel la mordanta vintra
vento.

Nia kuraĝo estu kaj fortu kiel koro de drako,
nia forto estu tiel granda kiel ĝiaj flugiloj.
La jaro de la drako alportas al ni pacon kaj
feliĉon,
kaj alportu bonŝancon kaj kuraĝon al homoj.
Per ĉi tiu poemo mi deziras al ĉiuj Feliĉan
jaron de la drako!

Ardo (Ĉinio)

Frua printempo

dum lastaj tagoj post la nova jaro
ja estas tre agrabla la vetero.
printempo startas jam en januaro,
sed ne burĝonis plantoj sur la tero.

la urbo bruas kaj je homoj plenas,
sed nur mi estas la fremdulo sola.
sur vojo de vilaĝo mi promenas,
en milda vent' mi estas bonhumora.

Omaĝe al la jubileo de dekjara datreveno de Zaozhuanga Esperanto-muzeo

Jen estas solena dekjara jubileo
de nia Zaozhuanga Esperanto-Muzeo,
el ĉi tiuj kolektaĵoj pri Esperanto--
estas jen raraĵoj kun bril' de diamanto,
ĝi estas esplorbazo por esperantistoj,
kaj la eduka centro por geinstruistoj.
Ĝin oni aplaŭdas kiel ekspozicio
de esperanta kulturo kaj historio.
Nun karaj geamikoj donas bon-ideojn,
por havi belan perspektivon de l' muzeo.
Gratul-leteroj venas el la tuta mondo,
kun bondeziroj por la belega estonto.
Kiel hela stelo brilas en oriento,
ni povos fari novan gloran monumenton,
en kiu ĉikunas la altan idealon
de ĉiuj geesperantistoj kun lojalo.
Antaŭ ni jen estas persisto, eĉ la lukto,
sed post laboradoj ni gajnos pli da frukto.
Ĉar la muzeo donas al ni energion
por realigi nian sanktan ambicion.

Elena Popova (Bulgario)

Parolado kun la soleco

- Kiu flustras ĉirkaŭ mi?
- Mi estas, la Soleco.
- La Soleco? Sekve vi ne estas muta? Kiu
vin sendis?
- Ĉu vi ne memoras? Vi invitis min.
- Mi ne estis malŝlosinta la pordon.
- Ne, sed mi havas ŝlosilon pri ŝlositaj
pordoj.
- Iru, mi volas neniun ĉirkaŭ mi!
- Pro tio mi estas tie ĉi, pro bedaŭro.
- Kion vi volas?
- Ke ni interparoladu!
- Mi ŝatas la silenton. La Fato decidis, ke mi
estu sola.
- Kara, nenion decidis la Fato, la vivo estas
via propra elekto!

- Ne! ...Eble...

NOVIARA FESTO EN LA ARBARO

La arbaro, neĝe kovrita blankas, kiel
novedzino antaŭ la altaro. Kiu frue leviĝas,
tiu faras vojon. Alia cerbumas, lulas milde
siajn branĉetojn kaj surŝutas per steletoj la
scivolemajn bekojn kaj nazetojn.

- En la arbaro estos io, venos io!... –
ekflustris pasereto.

- Hej, etulo, vi ne miru, vi ekflugu! – kriis la
korniko de iu branĉo seka. La tuta paseraro
kvivitis kaj ekflugis, ĉiuj similaj unu la
alian.

Flugas la plumohavaj kaj kantas: “Nia anaro
pace sur siaj flugiloj portos la Novan
jaron...”

Sur la neĝo leporoj – fratoj, kuzoj kaj
najbaroj – marŝas. Post ili – la sciuretoj, la
vulpetoj kaj la lupetoj. Eĉ ursetoj ne dormas
kaj viciĝas en la kolono. Ĉiuj ĉirkaŭrigardas
sin – kion ili serĉas?

- Haltu ĉe mi! – mallaŭte diris abio. – Mi
petas vin, ne haku min, nur min ornamu! Mi
estas juna, lasu min viva renkonti kun vi la
feston!

Ekkantis tiam la birdoj: - Pravaj estas la abio,
pinoj kaj aliaj, ili volas vivi. Ni gardos kaj
ornamos tiun abion...

Fine ili ekdancis kaj Ĵuris: “Ni amikiĝu kaj
interfratiĝu!”

Nerimarkeble venis la Bono en la animojn
de la arbaraj loĝantoj: - Vivu pace sur la
tero!...Feliĉan Novan Jaron!

Ivanichka Magharova (Bulgario)

Sunsubira lun’
sur altaĵon verŝiĝas.
Ekdormiĝas urb’.

Senhejma luno
aperis super l’ arbar’.
Birdoj raviĝas.

Etaj neĝeroj,

milda vintra anoncist’,
kisas la teron.

En la fenestro
steloj. Klarneto ĝemas.
Bela neĝa nokt’.

Blanksonoriloj
sub la neĝo montriĝas.
Printempodoro.

***

Senstela ĉiel’.
Nur la luno sekrete
flirtas Venuson.

Neĝa blovado.
En la arbara pado
du paŝoj sur neĝ’.

Neĝ’ . Bluso. Kamen’.
Virino sur la vojo.
Silent’ eksonas

.
Maneĝ’ . Ĉevalkur’.
Ŝi balancas. Pli blanka
ol pala nuanc’.

Vespera malĝojo’.
Memoro el pasintec’
varmigas koron.

***

Aŭtuna ĉiel’.
En la sino de panjo
katid’ katzumas.

Vesperkrepusko
ĉiela brilado. Mi
sonĝas la stelojn.

En dezerta hejm’
sur sojl’ katido sola.
Mankas fajrujo.

Noktomeza blus’

surkovras mian liton.
Tasoj malpenaj.

Odor' de rozo en
Paradizĝardeno.
Eva flirtadas.

Miĥajlo Draj-Ĥmara (1889-1939)

Cignoj

Dediĉite al miaj kamaradoj

Sur lag' de revoj salikaraj kaj silento,
jam malsovaĝigitaj iam de l' soci',
naĝadis ili en la varmo kun graci',
kurbiĝis koloj, kiel vergoj en la vento.

Kaj kiam falis al la lag' de frost' arĝento,
kovriĝis akv', endormiĝante, per glaci, —
tuj rompis la naĝantoj ĝin kun la pasi',
minacojn vintrajn lasis ili sen atento.

Grapol' kvinopa*, kantas venke via band'!
Tra ŝtorm' kaj neĝo tondras la triumfa
kant',
rompanta nun de l' trista malesper'
glacion.

Kuraĝu, cignoj: de sklaveco kaj neest'

al mondoj vokas vin de Lir' konstelacio
kun ocean' de l' viv', ŝaŭmanta en
tempest'.

1928

*Miĥajlo Draj-Ĥmara, Ukraina poeto, tradukisto,
literatureksploristo, lingvosciencisto.*

*"Grapol' kvinopa" estas grupo de kvin konataj
ukrainaj novklasikaj poetoj: M. Rilskij, M. Zerov, P.
Filipoviĉ, O. Burhard (Jurij Klen) kaj la aŭtoro
mem.

Elukrainigis

Petro Palivoda (Ukrainio)

Fernando Pessoa (1888-1935)

Sentabundo

Mi sentabundas intense
do ja konvinkiĝi povas
pri mia nepra sentem'.
Samtempe tamen mi trovas
ke ĉi-ĉio kuŝas mense,
estiĝante jam dilem'.

Ĉiuj ni vivas sub gvido
ja de l' viv' de ni vivata
kaj de dua en la pens'.
Sed tiu en sindivido
inter la du la spertata
vere estas, spit' al dens'.

Fakte ĉu estus por ni
viv' ol ĉi nuna pli ĝusta,
responzon kiu decdonos?
Striktu nia penso pri
nia viv', se pli bongusta
iam estos ni ĝin konos.

Aŭtopsikografio

Siaarte la poet'
doloron kredigas forte
kvazaŭ sian pro la net'
de ĝi tie do subvorte.

Tamen ĉe kiuj lin legas
ne plu l' senton pri dolor'
liaj du doloroj regas
sed tutnova en ĉi hor'.

En rondir' laŭ l' rejla ordo
kun laŭditstr' al la raci'
jen re-kaj-re trajn' de kordo:
jes ĉi vera kor' de ni

Elportuglis

Wélington Rocha (Brazilo)

Visar Zhiti

Ĝaj kozoĵ

Nur per unu folio
Mi scipovas paroli pri la arbaro

Kaj nur unu stelo
Povas konfirmi ke vi ne solas

Unu perdita ŝuo
Vekas vin senfinajn vojojn

Ekbruligu cigaredon
El la pakaĵo de Prometeo

La arbara elegio

Estas jam ŝrumpita la arbara surfaco

Kaj estas pliiĝita la surfaco de timo,
Estas ŝrumpita la arbara surfaco,
Malpli da bestoj estas nun.

Malpli da kuraĝo, malpli da fulmoj

Malpli da beleco.
Kaj la luno estas nekovrita

Kvazaŭ doloriga senvirgeco
Kaj poste forlasita.

Estas ŝrumpita la arbara surfaco

La surfaco de poezio, de sopiroj
Foliaj paroloj estas ja malpli
Kaj onidiroj pli.

Estas ŝrumpita la arbara surfaco,

La riveroj ne plu raviĝas,
La riveroj konfuziĝas,
Kvazaŭ zebroĵ en la zooparkoj, vidas nin
al rivero.

Estas ŝrumpita la arbara surfaco,
Kaj la surfaco de la honto,
Kiom malmulte da honto ni havas nun,
Mi pentas pro nenio,
Tro malmulte da tempo estas ĉe ni por
penti.

Reklamoĵ kaj dilemoĵ

Magazenoĵ, kinejoĵ kaj gloroĵ,

Pliiĝis la surfaco de la urboĵ,
Ankaŭ la surfaco de la honto pliiĝis
Tutaj tiuj hontoĵ nkiujn apenaŭ la gazetoĵ
kovreblas

Sed daŭrigas la sekvontajn numerojn
Kaj en la sekvonta abono de la frenezeco

Ŝrumpiĝis la surfaco de la arbaroĵ
Kaj pliiĝis la direktorejoĵ pri la arbaroĵ

La surfaco de la amo ŝrumpiĝis
Kaj la birdoĵ havas mapli da loko
Por iliaj amoroĵ
Ili ja ne scipovas amori en la oficejoĵ

Ŝrumpiĝis la surfaco de la vizaĝoĵ
Knabo pentras arbojn sur la muroĵ
Li pentras arbojn antaŭ miaj okuloĵ
Li faras la tatuon de la arbo
Sur la haŭto de ties maldika brako

Kiel la fino de dudeka jarcento
Tiel profunden li alfiksas la varmegan piglon
kun farbo
Tiel ke la arbaro zumas ensange kvazaŭ
doloro
De vunda inflamiĝo.

Elalbanigis

Bardhyl Selimi
(Albanio)

El ĉina antikva poezio

Li Yu (937-978)

—*laŭ melodio Ondo lavas sablon*

Ekster fenestro pluv' tik-takas bate,
printempo jam alvenas al la fino.
Satena litkovrilo povas ne rezisti
kontraŭ aŭrora frosta la domino.
En sonĝo, se forgesi pri vagabondeco,
mi povas ĝui la plezuron en la sino.

Ne staru sola ĉe la balustrado
por vidi montojn kaj riverojn kun
senlimo.

Facilas ilin adiaŭi, malfacilas
refoje vidi ilin eĉ en halucino.
Forfluas akvo kun falintaj floroj en
printempo,
hommond' jam ne plu belas en fascino.

—*laŭ melodio Budhista dancisto*

En kort' pitoreska la feeca belulino,
siestas en pentrita ĉambro en silento.
Ĉe l' kapkusen' hararo ŝia en brilglimo
videblas okulplaĉa jen en ĉi momento.
Jen rob' brodita ŝia bonodoras sen difino.

Eniras mi kaj l' ringojn tuŝas sur la pordo
kun inkrustitaj perloj, vekas ŝin el
song-sfero.
Kun dolĉa la mieno ŝi rigardas min sen
vorto,
kaj mi rigardas ŝin ankaŭ kun sincero.
Inter ni fluas intimeco en akordo.

—*laŭ melodio Feo ĉe rivero*

Ne videblas bela flutistino en la turo,
la pejzaĝ' de reĝa la ĝardeno vanas bele.
Floroj kun pistilo ora kaj palruĝa petalaro
sin inklinas aŭ l' kapon levas jen fiere.
Sed la orienta vent' min ne favoras,
ĝi nur disflorigis jen duonon blovepele.

Ĉe fenestro mi sopiras longe en enuo
ĝis la sunsubiro kaj eksonĝas senkonscie.
Kiel mi bedaŭras pri l' pasintaj tagoj!
Ekster balustrad' sub plorsaliko ni pasie
rendevuis, kvankam mallongtempe,
kvazaŭ songe, vere tragedie.

—*laŭ melodio Belulino Yu*

En printempa vent' ĝardeno mia
verdas kaj salikoj ŝosas june.
Mi apogas min al balustrado sola
senparola dum longlonga tempo nune.
La novlun' kaj flutmuziko samas
kiel tiujare, sed sen ludi kune.

La festeno ne finiĝas kaj flutsonoj
ja ankoraŭ ŝvebas en aer'.

La glacio sur lageto ekdegelas.
En profunda nokto la kandel'
malheliĝas eĉ en pentrita palac-ĉambro.
Kun grizblankaj haroj, ho ve, sen esper',
mi ne povas vivi jen en tia pens-sufer'.

Elĉinigis

Veĵdo (Ĉinio)

Zhang Ji (ĉ. 715 - 779)

Nokta ankrado ĉe l' acer-ponto
Lun' subira, korva grak' en gelĉielo,
fiŝist-torĉe mi morn-dormas sub acero.
El la Templo Hanshan ekster l' Urbo Gusu,
tintoj al boato tra meznokt-aero.

Li Yu (937-978)

Kiom da morn-sento

—*laŭ melodio Belulino Yu*

Kiam ĉesus l' aŭtunluno kaj printempa
floro?
multaj pasintaĵoj amasiĝas en memoro.
Lastnokte vent' easta blovis ree tra l' kastel',
mi timas rememori eks-patrimon en lunhel'.

Ĉizbalustradoj kaj marmoraj ŝtupoj restas,
eksaj radiintaj vangoj nun ne plu majestas.
Demandate, mi sinhavas kiom da
morn-sent'?

jen rivero plen-de primaverotajd' al orient'.

Elĉinigis Yi Qiao (ĉino en Germanio)

Bai Juyi (772-846)

Nokta neĝo

surprizis min la litkovriloj fridaj,

fenestroj estas hele lumigitaj.
noktmeze la falita neĝo pezas,
kaj krakas la bambuoj derompitaj.

Ma Zhiyuan(ĉ.1250-ĉ.1321)

Aŭtuna penso

—laŭ melodio Tianjinsha

sekaj lianoj, oldaj arboj, nigraj korvoĵ.
ponteto, roĵo, dometo.
dezerta voĵo, frosta vento, magra ĉevalo.
la suno subiranta.
korŝira homo en fora loko.

Wang Anshi (1021-1086)

Novjara tago

petardaj sonoj jam forsendis la pasintan
jaron,
drinkante vinon oni ĝojas en printempa
vento.
sunlumo varma brilas super mil da
loĝdomaro,
Pord-diaĵ bildoj novaj benu nin en la
konsento.

Ouyang Xiu (1007-1072)

En Lanterna Festo

—laŭ melodio Sheng Zhazi

En la Lanterna Festo de pasinta jaro,
lanternoj en foiro brilis tiel hele.
Mi rendezuis vin do kiel ama paro,
la luno pendis sur saliko jam vespere.
En la Lanterna Festo de kuranta jaro,
la luno kaj lanternoj brilas tiel hele.
Kie troviĝas homo de pasinta jaro?
mi viŝas larmojn permanike kaj leĝere.

Elĉinigiŝ Ardo (Ĉinio)

Ĉineske

Veĵdo (Ĉinio)

Pino en ventpel'

—laŭ ĉinesko *Vento inter pinoj*¹

Pino staras en ventpel'
skue kun leĝer'
jen dekstren jen maldekstren
en hurloj
pro ventkruel'.

Firme kroĉiĝas al ter'
sen ajna desper'.
Ĝi tenas sin firme kaj
sin gratulas kun fier'.
Ĝi des pli memfidas
post ventblova sever'.

Papilio flugas

—laŭ ĉinesko *Kanto de akva horloĝo en nokto*²

Gracie,
leĝere
ĝi flugas libere.
Sur planto
suĉas ĝi
floron en ebri'.

Ĝi haltas
sur petal'
pro ventpelo el val'.
Poste ĝi
kun fervor'
penas en labor'.

Jasmeno ekfloras

—laŭ ĉinesko *Aroma laŭrbranĉo*³

Jen la jasmen'
ekfloras bele
en mia ĝarden'.

Jam aromo ŝvebas
 ekde maten'.
 Mi prizorgas ĝin vere
 kutime
 kun granda pen'.
 Rekompenas
 ĝi min fine
 per aromplen'.

Dum mi promenas sen ĝen'
 jen sur aleo,
 en ĉirkaŭpren'
 de la flora arom'
 mi en kort' jen.
 En la sunluma tago
 mi flaras
 kun kor-seren'
 bonodoron
 nazopikan
 ja sen ĉagren'.

Zhuang Qixiong (Ĉinio)

Printempo

—laŭ ĉinesko *Yumeiren*⁴

1

Radias la ruĝ-vesper'
 en blua ĉiel'.
 Flirtetas nebul' ĉe roz'
 en ĉarma kaj kompatinda poz'.

Hirundoj flugas alte,
 lace, senhalte.
 La papilioj ŝvebas
 kaj al pli bona vivo strebas.

2

Zefiro sentas plene
 kaj blovas pene,
 kun senlima ĉagreno
 kaj neforgesebla kompreno.

Rivere akvo ondas,
 al vent' respondas,
 plaŭdas ondoj laŭrole
 kaj mizeron rakontas sole.

3

Venteto branĉojn lulas,
 kaj pluv-nebulas.
 Lirlas la dolĉa fonto
 kiel nektaro sur am-ponto.

Akvon tuŝetas libel',
 lotus' en ĉiel';
 herberoj jam elĝermis,
 birdetoj flugilojn malfermis.

4

Ektondras en printempo.
 Jen ora tempo!
 Ĝi konsternas ĉielon
 kaj surdige skuas la teron.

Fulmadas en pluv-tago.
 Nova imago!
 Ĝi oras tristan vojon
 kaj vekas feliĉan viv-ĝojon.

5

La ume-arboj hontas,
 la floroj fontas
 per sia arom-odor'
 al mistera kaj sopira glori'!

La knabinoj ridetas
 kaj florojn petas.
 Ja amora printempo
 por brila kaj jubila tempo!

Jadranka Miric (Serbio)

Malfrua vintro

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo⁵

Matene
sur ĉielo jam
ariĝis blankaj nuboj.
Suno penetris pene
inter nubar'. Ve,

nubaro
densiĝis plie,
ŝajnis kiel sunlumo
perdiĝis funde ie,
sub nubar'. Tie

griziĝis
ĉielo pale.
Kiam vintro printempas
aer' varmiĝas. Male
je brilo, hele

ĵetita
de kosma stelar'
kiu eterne frostiĝis.
En la naturo birdar'
jam flugas en ar'.

Floretoj
abundas en park'
kie promenadas vi
en varmega amobrak'
ja de cia Mark'.

notoj:

1. *Vento inter pinoj* (ĉine: fengrusong): ĉina fiksfirma poemo el du strofoj kun 7 kaj 6 versoj respektive de 7,5,734,66 / 7,5,77,66 silaboj, laŭ rimaranĝo a,a,xxa,xa / a,a,xa,xa (x=senrima)

2. *Kanto de akva horloĝo en nokto* (ĉine: genglouzi): ĉina fiksfirma poemo el du strofoj kun po ses versoj de 33,6;33,5; / 33,6;33,5 silaboj, laŭ rimaranĝo xaa,xb / xcc,xdd (x=senrima)

3. *Aroma laŭbranĉo* (ĉine: guizhixiang): ĉina fiksfirma poemo el du strofoj kun po 11 versoj de 4, 54, 64,734,444 / 7,54,64,734,444 silaboj, laŭ rimaranĝo a,xa,xa,xxa,xxa / a,xa,xa,xxa,xxa (x=senrima)

4. *Belulino Yu* (ĉine: Yumeiren) ĉina fiksfirma poemo el du strofoj kun po kvar versoj de 7,5; 7,9; / 7,5;7,9; silaboj kun para rimo.

5. *Sopir-al-sudo* (ĉine: Yijiangnan): ĉina fiksfirma poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo xa,xa,a (x=senrima).

Laimundas Abromas (Litovio)

Ĉi ne plu kaptos vin

Estis la kvara horo posttagmeze. Trans la fenestro pluvis. Aĉis aŭtuna pluvo, senĉese kaj ekde la mateniĝo, blovis malvarma vento. Mi sola sidis en mia loĝejo antaŭ televidilo. En la ĉambro tamen estis agrable varme. Miaj artikoj postulis kuracilon, tamen prefere en somero. Mi fermis la okulojn kaj ekvidis la varmegan afrikan sunon, flavoruĝan sablomaron, palmojn balancantajn en la sablaro, kamelan karavanon, marŝanta paŝon post paŝo trans la dezerton... La vera fabelo.

-Mi tre volas al Afriko! - mi laŭte ekkriis kaj saltis de sur la seĝo! – Por vojaĝi en Marokon mi fordonos ĉion ajn!

Enspiris mi profunde la aeron kaj longe tuisis. Neatendite eksonis la telefonaparato. Komence mi ne volis respondi, ĉar malofte iu telefonadis al mi. Tamen mi aliris ĝin kaj prenis aŭskultilon. Mi eĉ malfruis eldiri “halo”, iu voĉo superis min.

-Dominiko, ĉu estas vi? – suspektinde demandis telefoninto.

“Li mian nomon scias!” – mi timtremis. Miaj okuloj malheliĝis. Mi metis aŭskultilon kaj komencis nervoziĝi. “Kiu telefonis al mi? Kion bezonis tiu telefoninto?” - nestis en mia kapo. Mi staris konsterniĝinte, kvazaŭ ŝtoniĝinta.

Post dudek minutoj eksonis sonorilo ĉe la pordo de mia loĝejo. Mi silentis. Mi ĵetrigardis sur la spegulon, kiu pendis apude sur la muro, kaj ekvidis

